

Μια Σπάνια Ευθυγράμμιση: Ο Κόσμος Είναι Έτοιμος, Είναι οι Παλαιστίνιοι;

Η διεθνής κοινότητα έχει συσπειρωθεί υπέρ των Παλαιστινίων, στηρίζοντας την επιδίωξή τους για κρατική υπόσταση. Το ερώτημα είναι: θα αρπάξουν οι Παλαιστίνιοι αυτή τη σπάνια ευκαιρία και θα υιοθετήσουν μια νέα στρατηγική κρίσιμη για την πραγματοποίηση του εθνικού τους στόχου;

Δεν θυμάμαι περίοδο από τον πόλεμο των Έξι Ημερών του 1967 όπου η διεθνής κοινότητα να έχει εκφράσει τέτοια συντριπτική υποστήριξη για την παλαιστινιακή υπόθεση. Αυτή η παγκόσμια σύσφιγξη και η έκχυση υποστήριξης αντιπροσωπεύουν ένα αναντίρρητο προηγούμενο, το οποίο δεν μπορούν να χάσουν, ειδικά σε συνδυασμό με το ειρηνευτικό σχέδιο που ανακοινώθηκε μόλις από τον Τραμπ. Ειρωνικά, είναι η απεχθής επίθεση της Χαμάς τον Οκτώβριο του 2023 και ο καταστροφικός πόλεμος του Ισραήλ στη Γάζα που έφεραν νέα ζωή στη λύση των δύο κρατών, επαναφέροντάς την στο προσκήνιο σε παγκόσμιο επίπεδο.

Για να αξιοποιήσουν αυτή την ευκαιρία, οι Παλαιστίνιοι — και ειδικά οι εξτρεμιστές ανάμεσά τους — πρέπει να επανεκτιμήσουν τη στάση τους απέναντι σε τρεις μεγάλους ψυχολογικούς και/ή στρατηγικούς αυτοεπιβαλλόμενους περιορισμούς που τους εμποδίζουν να υλοποιήσουν τις εθνικές τους φιλοδοξίες τις περασμένες δεκαετίες:

την αποτυχία της ένοπλης αντίστασης, την απαίτηση για δικαιοσύνη για να αποκατασταθεί η Νάκμπα του 1948, και το θρησκευτικό τους δικαίωμα στη γη.

Η Στρατηγική Αποτυχία της Ένοπλης Αντίστασης

Αν και ο πειρασμός της εκδίκησης και της συνέχισης της ένοπλης αντίστασης κατά του Ισραήλ, ειδικά μετά την καταστροφή στη Γάζα, επισκιάζει τη σύνεση να επιλεγεί μια νέα στρατηγική που θα μπορούσε να υπηρετήσει καλύτερα την παλαιστινιακή υπόθεση, ***η Χαμάς πρέπει να θέσει στον εαυτό της το ερώτημα: πού οδήγησε η στρατηγική της συνεχούς ένοπλης αντίστασης;*** Οι Παλαιστίνιοι είναι πιο απελπισμένοι και απογοητευμένοι

τώρα απ' ό,τι ποτέ άλλοτε. Οι Παλαιστίνιοι στη Γάζα είναι κατεστραμμένοι και όσοι βρίσκονται στη Δυτική Όχθη ασφυκτιούν υπό τη βίαιη ισραηλινή κατοχή.

Είναι σαφές ότι η ένοπλη αντίσταση απέτυχε στο παρελθόν και δεν θα πετύχει στο μέλλον.

Επιπλέον, έχει λειτουργήσει υπέρ της κυβέρνησης της δεξιάς και του εξτρεμιστικού χαρακτήρα που ηγείται ο Νετανιάχου, η οποία βρίσκεται στην εξουσία σχεδόν για τα 18 από τα τελευταία χρόνια. Πάντα προτιμούσε — και συχνά προκάλεσε — τη συνέχιση των βίαιων εχθροπραξιών με τους Παλαιστίνιους, αναγκάζοντάς τους να αντιδρούν βίαια. Αυτό του επέτρεψε να δικαιολογεί την κατοχή, υποστηρίζοντας ότι ένα παλαιστινιακό κράτος αποτελεί υπαρξιακή απειλή, ενώ ταυτόχρονα πραγματοποιούσε βαθμιαία εδαφικά κέρδη στη Δυτική Όχθη που δεν θα μπορούσε να αποκτήσει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων. Πρέπει να σημειωθεί, όμως, ότι ενώ οι Παλαιστίνιοι έχουν το δικαίωμα να υπερασπιστούν τον εαυτό τους όταν απειλούνται ή δέχονται επίθεση, η συνολική στρατηγική της ένοπλης αντίστασης έχει αποτύχει.

Αν η ιστορία της ένοπλης αντίστασης δίδαξε κάτι στους Παλαιστίνιους, αυτό είναι ότι δεν μπορούν τώρα ούτε στο μέλλον να υπερισχύσουν του Ισραήλ με τη βία.

Η παλαιστινιακή κρατικότητα θα είναι δυνατή μόνο στο πλαίσιο ανεξάρτητων ισραηλινών και παλαιστινιακών κρατών που θα ζουν σε ειρήνη και αμοιβαία ασφάλεια. Η Χαμάς και όλες οι άλλες ριζοσπαστικές παλαιστινιακές ομάδες έπρεπε να έχουν καταλήξει σε αυτό το συμπέρασμα χρόνια πριν — αντί γι' αυτό, επέτρεψαν στον εαυτό τους να παραδοθούν στην ψευδαίσθηση, ριζωμένη στη θρησκοληψία, ότι μπορούν να καταστρέψουν το Ισραήλ, όταν στην πραγματικότητα έχουν προσκαλέσει την αυτοκαταστροφή.

Έχουν αποτύχει όλα αυτά τα χρόνια να δώσουν προσοχή στις φωνές πολλών αξιολογών μετριοπαθών Παλαιστινίων, συμπεριλαμβανομένου του **Έντουαρντ Σαϊντ**, ο οποίος κατά καιρούς υποστήριξε ότι **ενώ ο ένοπλος αγώνας είχε αποτύχει, οι Παλαιστίνιοι θα έπρεπε να εξετάσουν ειρηνικούς τρόπους για να επιτύχουν τον στόχο της κρατικότητας.** Ο **Σάρι Νουσεϊμπέχ**, ένας αναγνωρισμένος Παλαιστίνιος φιλόσοφος, επίσης έχει μιλήσει για την ανάγκη απομάκρυνσης από τη χρήση βίας και την αναζήτηση ειρηνικών οδών προς την κρατικότητα.

Η Χαμάς πρέπει να θυμάται ότι έχει να κάνει με μια χώρα εμμονική — δικαίως ή αδικώς — με την εθνική ασφάλεια, η οποία θα διατηρεί πάντοτε στρατιωτική υπεροχή απέναντι σε κάθε εχθρό, πραγματικό ή φανταστικό. Θα αντιδρά με δυσανάλογη βία για να καταπνίξει κάθε απειλή προς την εθνική της ασφάλεια.

Για τους Παλαιστίνιους, η εγκατάλειψη της ένοπλης αντίστασης δεν είναι παράδοση. Είναι αλλαγή στρατηγικής που θα μπορούσε να καταστήσει

δυνατή την κρατικότητα με την καθολική υποστήριξη της διεθνούς κοινότητας — υποστήριξη που δεν μπορούν ποτέ να επιτύχουν μόνοι τους με τη βία.

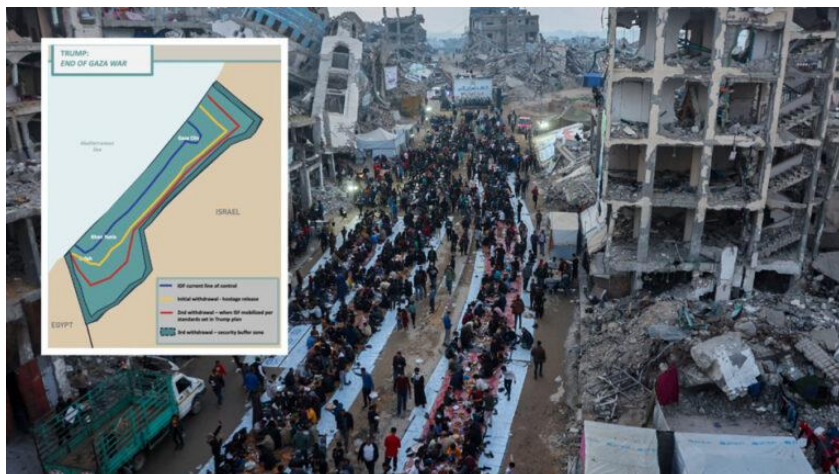
Αποκατάσταση Παλιών Αδικιών

Αν και οι παλιές αδικίες που έχουν υποστεί οι Παλαιστίνιοι συνεχίζουν να πονάνε, μπορούν να γιατρευτούν μόνο με την επιδίωξη ενός πρακτικού, ειρηνικού και δίκαιου δρόμου, θεμελιωμένου σε όσα μπορούν να επιτευχθούν σήμερα, αντί να προσπαθούν να αντιστρέψουν τις αδικίες του παρελθόντος. Πράγματι, η επίτευξη της δικαιοσύνης σημαίνει εστίαση σε πρακτικές λύσεις που βελτιώνουν τη ζωή των ανθρώπων σήμερα. Για πόσα ακόμη χρόνια πρέπει οι Παλαιστίνιοι να υπομένουν απανθρωπιά και εκτοπισμό, κρατώντας την ψευδαίσθηση της «επιστροφής» στα αρχικά τους σπίτια στο σημερινό Ισραήλ;

Η Χάνα Άρεντ τόνισε κάποτε τη σημασία του να ασχολείται κανείς με το παρόν, αντί να παγιδεύεται στα ιστορικά του παράπονα. «Το παρελθόν μας θα είναι για εμάς ένα βάρος κάτω από το οποίο μπορούμε μόνο να καταρρεύσουμε, όσο αρνούμαστε να κατανοήσουμε το παρόν και να αγωνιστούμε για ένα καλύτερο μέλλον.» Με άλλα λόγια, η δικαιοσύνη πρέπει να είναι ριζωμένη σε όσα μπορούμε να επιτύχουμε σήμερα.

Αναμφίβολα, η δικαιοσύνη αφορά την εδραίωση θεμελιωδών δικαιωμάτων με βάση τις παρούσες συνθήκες και την εύρεση όρων συνεργασίας εδώ και τώρα, και όχι την απόπειρα να διορθωθούν όλα τα λάθη του παρελθόντος. Αυτό που χρειάζονται σήμερα οι Παλαιστίνιοι είναι ειρήνη, ασφάλεια, οικονομική σταθερότητα και ελπίδα για ένα καλύτερο μέλλον — όχι κούφια υποσχέσεις για ένα αύριο που εξαρτάται από το «δικαίωμα επιστροφής», το οποίο μπορεί να αντιμετωπιστεί μόνο μέσω αποζημίωσης και/ή επανεγκατάστασης στη δική τους πατρίδα — τη Δυτική Όχθη και τη Γάζα.

Πράγματι, μόνο ο διάλογος και η αντιπαράθεση με την πραγματικότητα της ειρηνικής συνύπαρξης μάς επιτρέπουν να βρούμε σύγχρονα, δίκαια μέτρα που προσφέρουν τον μοναδικό δρόμο προς τα εμπρός για να επανορθωθούν οι αδικίες που έχουν υποστεί οι Παλαιστίνιοι, ιδίως σε ό,τι αφορά την έξοδό τους (αλ Νάκμπα) το 1948.

Η Θρησκευτική Σύνδεση με τη Γη

Τόσο οι Εβραίοι όσο και οι Παλαιστίνιοι έχουν ιστορική και θρησκευτική σύνδεση με τη γη, και οποιαδήποτε λύση στις αντικρουόμενες διεκδικήσεις τους θα πρέπει να αναγνωρίσει ότι υπάρχουν στρώματα θρησκευτικής σημασίας που πρέπει να διερευνηθούν για να βρεθεί κοινό έδαφος. Η συμφιλίωση μεταξύ των δύο διεκδικήσεων είναι δυνατή μόνο με την υιοθέτηση των αρχών της κοινής ανθρώπινης φύσης, του αμοιβαίου σεβασμού και της **συνύπαρξης του Ιουδαϊσμού και του Ισλάμ, καθώς και του Χριστιανισμού**, των πιστών του οποίου οι αριθμοί είναι μικροί αλλά η παρουσία σημαντική. Αυτό που χρειάζεται είναι ένας **δημόσιος διάλογος μεταξύ ευσεβών Εβραίων και Μουσουλμάνων, μέσα από τον οποίο να ερευνούν και να εξηγούν τους δεσμούς του καθενός με τη γη**· μέσα από τη συνεχή συζήτηση μπορεί να βρεθεί μια διαδρομή.

*Ορισμένοι ραβίνοι που τάσσονται υπέρ της ειρήνης έχουν υποστηρίξει ότι η βιβλική υπόσχεση προς τους Εβραίους για τη γη μπορεί να ερμηνευτεί κατά τρόπο που να σέβεται την αξιοπρέπεια και τα δικαιώματα όλων των κατοίκων που ζουν εδώ σήμερα. Ο σεβαστός Ραβίνος **Μεναχέμ Φρόμαν**, ο οποίος είχε ενεργή συμμετοχή σε διαθρησκευτικές ειρηνευτικές προσπάθειες, τόνιζε ότι η κοινή πίστη σε έναν Θεό σημαίνει ότι οι Εβραίοι και οι Μουσουλμάνοι έχουν θεϊκή εντολή να ζουν μαζί ειρηνικά. Υποστήριζε ότι η θρησκευτική επιταγή είναι να σεβόμαστε την ανθρώπινη υπόσταση του άλλου και να βρίσκουμε έναν αρμονικό τρόπο συνύπαρξης.*

Πολλοί ισλαμιστές λόγιοι έχουν υποστηρίξει ότι η έννοια του «**Ουάκφ**» σημαίνει ότι η γη (στην Παλαιστίνη) αποτελεί καταπίστευμα για ολόκληρη την **ισλαμική ούμμά (κοινότητα)** και πρέπει να προστατεύεται και όχι να παραχωρείται. Ωστόσο, ένα θρησκευτικό κληροδότημα μπορεί να ερμηνευτεί με τρόπο που να επιτρέπει τη συνδιαχείριση και τη συνύπαρξη, αντί για αποκλειστική ιδιοκτησία.

Ο Ιμάμης Σάμσι Άλι, εξέχουσα μορφή του διαθρησκευτικού διαλόγου, εξετάζει τις κοινές ρίζες και αξίες του Ιουδαϊσμού και του Ισλάμ στο βιβλίο του *Sons of Abraham* (συν-συγγραφέας με τον Ραβίνο Μαρκ Σνάιερ), προτρέποντας ότι, με βάση τις κοινές αξίες, την κληρονομιά και τη σύνδεση με τη γη, οι Μουσουλμάνοι και οι Εβραίοι μπορούν να βρουν έναν τρόπο να τιμήσουν τους δεσμούς και των δύο λαών με τη γη. Παρομοίως, ο διακεκριμένος Ιμάμης **Γιαχιά Χέντι** έχει επισημάνει το σαφές μήνυμα του Ισλάμ περί διαθρησκευτικής συνεργασίας και σύνδεσης, και ότι όλοι οι Λαοί της Βίβλου προορίζονται να έρθουν κοντά και να συνεργαστούν.

Οι ίδιες οι θρησκευτικές διδαχές ενθαρρύνουν και τις δύο κοινότητες να ζουν πλάι-πλάι ως εκπλήρωση του θελήματος του Θεού — Εβραίοι, Μουσουλμάνοι και Χριστιανοί μαζί.

Υλοποιώντας την Ευκαιρία των Παλαιστινίων

Οι Παλαιστίνιοι δεν πρέπει να χάσουν αυτή τη μοναδική ευκαιρία να υλοποιήσουν την επιδίωξή τους για κρατική υπόσταση, επιλύοντας όλα τα

ανοιχτά ζητήματα με το Ισραήλ μέσω ειρηνικών διαπραγματεύσεων. **Η Χαμάς, ειδικότερα, θα πρέπει να αποδεχθεί το ειρηνευτικό σχέδιο που πρότεινε ο Τραμπ**, το οποίο χορηγεί αμνηστία σε όσους καταθέσουν τα όπλα και ασφαλή διέλευση σε όσους επιθυμούν να αποχωρήσουν, και βάσει του οποίου θα παραδώσει τον έλεγχο της Γάζας. Κάνοντάς το, θα θέσουν τον Νετανιάχου και κάθε μελλοντική ισραηλινή κυβέρνηση που αντιτίθεται σε παλαιστινιακό κράτος σε αμυντική θέση, ενώ οι Παλαιστίνιοι θα συνεχίσουν να απολαμβάνουν ισχυρή διεθνή υποστήριξη.

Το μήνυμά μου προς τους Παλαιστίνιους

Η παρούσα κυβέρνηση Νετανιάχου απολαμβάνει τώρα την αυταπάτη ότι σας κατάφερε το τελειωτικό χτύπημα, καταστρέφοντας, μια για πάντα, την προοπτική σας για κρατική υπόσταση. Κάνουν τραγικό λάθος! Ο αδυσώπητος πόλεμος της Γάζας από τον Νετανιάχου έφερε την υπόθεσή σας στο επίκεντρο της παγκόσμιας σκηνής, ενώνοντας σταθερά μεγάλο μέρος της διεθνούς κοινότητας πίσω από την εθνική σας επιδίωξη όπως ποτέ άλλοτε. Με αυτή την έννοια, έχετε νικήσει.

Πρέπει τώρα να επιμείνετε· η υπόθεσή σας θα επιζήσει του Νετανιάχου. Ωστόσο, οφείλετε να εγκαταλείψετε την ένοπλη αντίσταση, να αναζητήσετε τη δικαιοσύνη εστιάζοντας στη βελτίωση της ποιότητας της ζωής σας σήμερα και να σεβαστείτε την κοινή κληρονομιά των ιουδαϊκών και ισλαμικών παραδόσεων και δεσμών με τη γη.

Το ταξίδι σας προς την απελευθέρωση είναι στα χέρια σας — αρκεί να το θελήσετε.